

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 30 kwietnia 2021 r.

VII SA/Wa 2401/20

Status:

orzeczenie prawomocne

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący:

Sędziowie WSA:

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 kwietnia 2021 r. sprawy ze skargi C. L. na uchwałę Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia (...) października 2020 r. nr (...) w przedmiocie powołania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności do wykonywania zawodu oddala skargę

Uzasadnienie faktyczne

Przedmiotem skargi C. L. (dalej: "skarżący") jest uchwała Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej (dalej: "PNrL", "organ odwoławczy") z dnia (...) października 2020 r. nr (...). w sprawie powołania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia oraz zawieszenia w prawie wykonywania zawodu lekarza do czasu zakończenia postępowania, wydana w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych.

Okręgowa Rada Lekarska w (...) (dalej: "ORL", organ I instancji") uchwala z dnia (...) lipca 2020 r. nr (...), na podstawie art. 25 pkt 4 w zw. z art. 5 pkt 4 i 6 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2019 r. poz. 965 dalej: ustawa o izbach lekarskich) oraz art. 12 ust. 1, ust. 3, ust. 4 oraz art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2020 r. poz. 514 t.j. z późn. zm., dalej: "u.z.l.d."), art. 108 § 1 "k.p.a." i § 1 ust. 3 i ust. 4 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 3 listopada 2011 r. w sprawie trybu powoływania i sposobu działania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności lekarza do wykonywania zawodu albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych oraz trybu orzekania o niezdolności do wykonywania zawodu lekarza albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych (Dz. U. Nr 246, poz. 1475, dalej: "rozporządzenie") w zw. z art. 14h ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374), powołała komisję orzekającą w przedmiocie niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych ze względu na stan zdrowia skarżącego (lekarza, członka ORL, nr prawa wykonywania zawodu: (...)) oraz zawiesiła skarżącego w prawie wykonywania zawodu do czasu zakończenia postępowania. Uchwale nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

ORL w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że w dniu 29 maja 2020 r. do Prezesa ORL wpłynęło pismo Zastępcy Dyrektora ds. Medycznych Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego w (...), informujące o ujawnionych problemach natury zdrowotnej u skarżącego, wykonującego zawód lekarza. Wskazano w nim na pojawiające się problemy (dotyczące m.in. całkowitego braku higieny osobistej, odmowy udzielania pomocy pacjentom nieletnim oraz pozostawianie członków zespołu w trakcie prowadzenia RKO z sugestią bezsensownego podejmowania dalszych działań) w miejscach stacjonowania Zespołu Ratownictwa Medycznego, w których skarżący pełnił dyżury, efektem czego przeprowadzona została rozmowa dyrekcji placówki medycznej ze skarżącym. Następnie skarżący skierował do koordynatora placówki list, zawierający wulgaryzmy oraz groźby.

ORL wskazała następnie, że dalsza korespondencja skarżącego z działem planowania placówki medycznej utwierdziła jej dyrekcję w przekonaniu o problemach skarżącego, mogących mieć bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo pacjentów i członków Zespołu Ratownictwa Medycznego, a także skarżącego.

Przytoczono cytaty z wiadomości skarżącego m.in. obrażające obywateli Polski i uznające ich za rasę niższą. Skarżący wskazywał również, że bez przeszkód jest w stanie zaprzyjaźnić się z prezydentem Federacji Rosyjskiej, jak również używał inwektyw wobec jednego z pracowników placówki. Odnosił się również w swoich wiadomościach do problemu holokaustu i postaci Adolfa Hitlera.

W piśmie z 26 maja 2020 r. podniesiono również, że skarżący w trakcie pandemii wywołanej wirusem SARS-CoV-2 bezpośrednio narażał członków zespołu oraz siebie, odmawiając zastosowania środków ochrony osobistej oraz nie stosując się do wymaganych procedur oraz zaleceń epidemiologicznych.

Oceniając pismo oraz załączone do niego materiały dowodowe, organ I instancji stwierdził, że zachowania skarżącego jednoznacznie uprawniają do stwierdzenia, że taka postawa osoby wykonującej zawód lekarza jest niedopuszczalna. Z uwagi na uzasadnione wątpliwości, co do stanu zdrowia skarżącego konieczne było powołanie komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia. ORL za zasadne uznała powołanie w trybie art. 12 ust. 1 u.z.l.d. komisji składającej ze specjalistów w dziedzinie psychiatrii i chorób wewnętrznych.

Po rozpatrzeniu odwołania skarżącego, Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., art. 40 ust. 4 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich oraz uchwały Nr (...) Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia (...) lutego 2010 r. w sprawie upoważnienia Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej do działania w imieniu Naczelnej Rady Lekarskiej, uchwałą z dnia (...) października 2020 r. utrzymało w mocy uchwałę ORL z dnia (...) lipca 2020 r.

W uzasadnieniu uchwały organ odwoławczy przytoczył treść art. 12 ust. 1, 3 i 4 u.z.l.d. i podkreślił, że podstawą działania okręgowej rady lekarskiej w przedmiotowej sprawie jest podejrzenie, że stan zdrowia lekarza uniemożliwia mu wykonywanie zawodu w ogóle lub tylko wykonywanie niektórych czynności medycznych. Jak wyjaśniła Rada ujawnienie niezdolności nie jest konieczne do podjęcia przez organ działań. Wystarczy uzasadnione podejrzenie zaistnienia okoliczności wskazujących na to, że lekarz jest niezdolny do wykonywania zawodu lub ściśle określonych czynności medycznych.

Organ odwoławczy podzielił stanowisko organu I instancji, że w niniejszej sprawie istnieje uzasadnione podejrzenie niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu lekarza. W ocenie Prezydium NrL wskazują na to informacje zawarte w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

PNrL przytoczyło obraźliwe wypowiedzi lekarza, a także podkreśliło zachowania skarżącego, narażające pacjentów na utratę życia i zdrowia, polegające na odmowie udzielania pomocy pacjentom nieletnim oraz pozostawianie członków zespołu w trakcie prowadzenia resuscytacji krążeniowo-oddechowej z sugestią bezsensownego podejmowania dalszych działań. Za nieracjonalne organ odwoławczy uznał również zachowanie skarżącego w trakcie wystąpienia pandemii SARS-CoV-2, polegające na odmowie stosowania środków ochrony osobistej oraz całkowitego braku stosowania się do wymaganych procedur oraz zaleceń epidemiologicznych.

Organ odwoławczy zwrócił uwagę na pismo Komisariatu Policji w (...) z 7 września 2020 r., przekazane przez organ I instancji, informujące o licznych wiadomościach tekstowych skarżącego kierowanych do funkcjonariusza Policji, które uniemożliwiały wobec niego podjęcie czynności przesłuchania. Skarżący wskazywał w nich, że jest chory psychicznie, leczony psychiatrycznie i nie może być świadkiem. Informacje te, w ocenie Prezydium, potwierdzały istnienie uzasadnionego podejrzenia niezdolności do wykonywania zawodu.

Prezydium NrL wskazało w końcowym fragmencie uzasadnienia, że ORL orzekła o zawieszeniu skarżącego w prawie wykonywania zawodu, jednak nie uzasadniła tego rozstrzygnięcia, co narusza

przepisy art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia jednak zastosowanie wobec skarżącego środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia go na podstawie art. 12 ust. 4 u.z.l.d. w prawie wykonywania zawodu na czas trwania niezdolności. Opisane wyżej nieracjonalne zachowania skarżącego, mogą bowiem w ocenie PNrL narażać pacjentów na utratę życia i zdrowia.

Pismem z dnia 17 listopada 2020 r. skarżący zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł skargę na uchwałę organu odwoławczego, zarzucając:

- 1) wydanie jej z naruszeniem art. 7 w zw. z art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego, rzetelnego i wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy, co doprowadziło do utrzymania w mocy uchwały organu I instancji dot. zawieszenia w prawie wykonywania zawodu przez skarżącego;
- 2) naruszenie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. poprzez utrzymanie wadliwej uchwały ORL w mocy;
- 3) naruszenie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie;
- 4) naruszenie czynnego udziału strony w postępowaniu poprzez naruszenie postanowień art. 10 k.p.a. w przedmiocie niezawiadomienia skarżącego o zebranych materiale dowodowym oraz możliwości wypowiedzenia się w postępowaniu poprzedzającym wydanie uchwały;
- 5) brak wnikliwego i bezstronnego rozpoznania sprawy w szczególności na okoliczność ustalenia stanu zdrowia skarżącego oraz ustalenia, czy jego stan zdrowia stanowi zagrożenie dla życia i zdrowia pacjentów w sytuacji, gdy legitymuje się on wieloletnim doświadczeniem zawodowym, nieprzerwanym stażem pracy oraz dotychczasową nieposzlakowaną opinią w miejscu pracy;
- 6) błędne poświadczenie w ustaleniach faktycznych, że z powodu choroby skarżący nie może czynnie wykonywać zawodu w sytuacji, gdy brak jest ku temu podstaw.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz uchwały ORL, a także o przeprowadzenie ponownego badania psychiatrycznego skarżącego przez niezależnych biegłych psychiatrów na okoliczność ustalenia stanu zdrowia oraz zwrócenie się do pracodawcy o nadesłanie opinii z przebiegu pracy zawodowej, kompetencjach oraz zachowaniu skarżącego wobec pacjentów z uwagi na toczące się postępowanie.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że organ odwoławczy utrzymał w mocy uchwałę ORL pomimo, że ta nie uzasadniła swojej decyzji, czym naruszyła art. 107 § 3 k.p.a. Co do listu skarżącego do Zastępcy Dyrektora ds. Medycznych Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego w (...) - T.M. skarżący wyjaśnił, że "nie wypiera się jego", natomiast został on napisany pod wpływem silnego wzburzenia emocjonalnego, w wyniku którego "dała o sobie znać jednostka chorobowa, z którą od dłuższego czasu zmagają się z powodzeniem".

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Rzeczą Sądu w rozpatrywanej sprawie było dokonanie - zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137) - kontroli zaskarżonego aktu pod względem zgodności z prawem, to jest prawidłowości zastosowania przepisów obowiązującego prawa oraz trafności ich wykładni.

Uwzględnienie skargi następuje tylko w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa materialnego lub istotnych wad w przeprowadzonym postępowaniu, które mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W świetle powyższych kryteriów skarga nie zasługiwała na uwzględnienie.

Istotą sprawy ze skargi lekarza C.L. jest ocena zasadności podjęcia przez Okręgową Radę Lekarską w (...) uchwały z dnia (...) lipca 2020 r., którą powołano komisję orzekającą w przedmiocie niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia, a także zawieszono skarżącego w prawie wykonywania zawodu lekarza do czasu zakończenia postępowania oraz nadania tej uchwale rygoru natychmiastowej wykonalności, utrzymanej następnie w mocy zaskarżoną do Sądu uchwałą Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia (...) października 2020 r. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd w żadnej mierze nie ocenia, czy skarżący posiada zdolność wykonywania zawodu lekarza, czy nie. Kwestia ta nie podlega bowiem kognicji sądu administracyjnego, który - z natury rzeczy - nie posiada niezbędnej wiedzy medycznej dla dokonywania takich ocen. Dokonując natomiast kontroli uchwały, Sąd stwierdza, czy zaistniały ustawowe przesłanki do powołania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności lekarza do wykonywania zawodu, albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych, a także czy uzasadnione było zastosowanie wobec skarżącego środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w prawie wykonywania zawodu do czasu zakończenia postępowania.

Tryb zawieszenia lub ograniczenia prawa lekarza do wykonywania zawodu określony został w art. 12 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Zgodnie z art. 12 ust. 1 u.z.l.d. jeżeli okręgowa rada lekarska stwierdzi, że istnieje uzasadnione podejrzenie niezdolności lekarza od wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych ze względu na stan zdrowia uniemożliwiający wykonywanie zawodu lekarza, powołuje komisję złożoną z lekarzy specjalistów z odpowiednich dziedzin medycyny. Komisja ta wydaje orzeczenie w przedmiocie zdolności lekarza do wykonywania zawodu albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych. Stawiennictwo przed powyższą komisją oraz poddanie się niezbędnym badaniom jest obowiązkowe (ust. 2). W myśl art. 12 ust. 3 u.z.l.d. okręgowa rada lekarska na podstawie orzeczenia komisji może podjąć uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu na okres trwania niezdolności albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności medycznych na okres trwania niezdolności. Zainteresowany lekarz jest uprawniony do uczestnictwa w posiedzeniu okręgowej rady lekarskiej w czasie rozpatrywania jego sprawy. W ust. 4 przewidziano, że jeżeli lekarz odmawia poddania się badaniu przez komisję lub gdy okręgowa rada lekarska na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że

dalsze wykonywanie zawodu lub ściśle określonych czynności medycznych przez lekarza grozi niebezpieczeństwem dla osób przez niego leczonych, okręgowa rada lekarska podejmuje uchwałę o zawieszeniu lekarza w prawie wykonywania zawodu, albo o ograniczeniu w wykonywaniu określonych czynności medycznych do czasu zakończenia postępowania.

Powyższe ramy prawne, normujące instytucję zawieszenia lub ograniczenia prawa lekarza do wykonywania zawodu, w konfrontacji z zaistniałym stanem faktycznym sprawy pozwoliły stwierdzić, że uchwały podjęte przez rady lekarskie w procedowanej sprawie nie naruszają prawa.

Na wstępie Sąd zwraca uwagę, że zawód lekarza jest zawodem zaufania publicznego. Do cech zawodu zaufania publicznego należy m.in. konieczność zapewnienia prawidłowego i zgodnego z interesem publicznym wykonywania zawodu, ze względu na znaczenie, jakie dana dziedzina aktywności zawodowej ma w społeczeństwie, jak również staranność i dbałość przedstawicieli tych zawodów o interesy osób korzystających z ich usług, troska o ich osobiste potrzeby, a także zapewnienie ochrony gwarantowanych przez Konstytucję praw podmiotowych jednostek (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 24 kwietnia 2015 r., sygn. K 19/14, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 32; 7 marca 2012 r., sygn. K 3/10, OTK ZU nr 3/A/2012, poz. 25; 26 marca 2008 r., sygn. K 4/07, OTK ZU nr 2/A/2008, poz. 28).

Jak wynika z art. 12 ust. 1 u.z.l.d. obowiązkiem okręgowej rady lekarskiej jest powołanie specjalistycznej komisji, jeżeli stwierdzi ona istnienie uzasadnionego podejrzenia niezdolności lekarza do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych ze względu na stan zdrowia uniemożliwiający wykonywanie zawodu lekarza. W skład komisji powinni wchodzić lekarze specjaliści z odpowiednich dziedzin medycyny. Z powołanego przepisu stanowiącego prawną podstawę zaskarżonej uchwały wynika, że do powołania komisji w celu wydania orzeczenia w przedmiocie ewentualnej niezdolności lekarza do wykonywania zawodu albo ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych wystarczającą podstawę stanowi uzasadnione podejrzenie niezdolności lekarza do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych ze względu na stan zdrowia. W ustawie nie wskazano na konkretne przyczyn, które mogą tę niezdolność wywołać, poprzestając na ogólnym wskazaniu, że chodzi o niezdolność "ze względu na stan zdrowia". W rozporządzeniu wykonawczym do art. 12 ww. ustawy - jako przyczynę wymienia się niepełnosprawność, chorobę, w tym psychiczną, uzależnienie od substancji psychoaktywnych, w tym alkoholu, leków lub środków odurzających (§ 1 ust. 2 rozporządzenia z dnia 3 listopada 2011 r.). W związku z tym, że w rozporządzeniu użyto określenia "w szczególności", katalog wymienionych przyczyn ma charakter wyłącznie przykładowy i pozostaje otwarty.

"Uzasadnione podejrzenie" nie jest pojęciem ostrym. W zależności od konkretnego przypadku mogą mu odpowiadać różne okoliczności. Istotne jest jednak, aby były to takie okoliczności, które wskazują, że istnieje rzeczywista potrzeba oceny stanu zdrowia lekarza pod kątem zdolności do wykonywania zawodu oraz że poddanie się obowiązkowi zbadania przez powołaną komisję nie jest formą szykany (por. wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt II OSK 1095/19). Przesłanki do powołania ww. komisji w ocenie Sądu zachodziły w przedmiotowej sprawie.

Sąd stwierdza, że organy obu instancji w procedowanej sprawie słusznie uznały, że zachodzi uzasadnione podejrzenie niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu lekarza. W piśmie z dnia 22 maja 2020 r. adresowanym do Dyrektora Pogotowia Ratunkowego w (...), skarżąc się na jedną z pielęgniarek skarżący pisał "ona nie rozumie, gdyż ma w głowie głównie zamiast mózgu i myśli..." (wszystkie cytaty z wypowiedzi skarżącego skorygowano ortograficznie). W tym samym piśmie, odnosząc się do (...) pisał "Wróciłem do (...), gdyż głównie to moja ojczyzna". Wskazywał, że był prześladowany przez "Polacków Lekarzy w (...)" i z tego powodu udzielono mu azylu w Niemczech, a z uwagi na - w jego ocenie - trwające prześladowania, zwróci się o azyl na terenie ambasady w Warszawie. W powyższym piśmie poinformował: "nie jestem katolikiem Polakiem dlatego nie mordowałem pacjentów za łapówki z zakładów pogrzebowych". Na końcu tego pisma zawarł również informację: "nie jestem Żydem, ja jedynie udaję Żyda, jest to dla mnie bardzo łatwe".

Pismem złożonym w Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego w (...) w dniu 22 maja 2020 r., adresowanym do "Dyrektora Pogotowia Ratunkowego w (...)" skarżący podnosił, że jego ew. nieuzasadnione zwolnienie będzie narażeniem na utratę zdrowia i życia pacjentów, o czym powiadomi prokuraturę.

Ponadto, do wniosku z dnia 26 maja 2020 r. Zastępca Dyrektora ds. Medycznych placówki dołączył poświadczone za zgodność z oryginałem przez adwokata wydruki wiadomości tekstowych skarżącego do działu planowania placówki. Skarżący twierdził w powyższych wiadomościach m.in.: "(...) nie potrafi zrozumieć, że nie jest moim przełożonym gdyż ona ma głównie zamiast mózgu i myśli...", "ze względu na prześladowanie mojej osoby przez personel pogotowia ratunkowego w (...) otrzymałem azyl w Ambasadzie (...) w (...) (...) O prześladowania będzie można przeczytać w (...)", "Dyrektor niszczy mnie. Musi się obrzezać w (...). Ja będę na niego czekał w (...). (...)", "Zbrodniarze w pogotowiu ratunkowym w (...) to ci którzy za łapówki z zakładów pogrzebowych zabijali pacjentów. Wszyscy zabijali gdyż są katolikami. Gdyby K W był lekarzem to też by zabijał gdyż bardzo wierzył w boga za szmal", "Ze względu na prześladowania Żydów polskiego pochodzenia takich jak ja w (...) poprosiłem o azyl w Izraelu, poproszę o azyl w (...). (...) Polacy to głównie i śmieci", "Polacy to rasa niższa tak jak ty, Polacy to szczury co udowodnił dyrektor też szczur (...) rasa niższa zginie w piekle", "Nie będę dyżurował w niedzielę po 19. Po 19 będzie śmierdzieć głównem (...). My żydzi nie tolerujemy główna (...). Ona chce zabić nas swoim głównem. To nowy Holocaust. Nowy Hitler to Polak urodził się w (...)".

Przytoczone powyżej fragmenty pism i wiadomości tekstowych skarżącego, (których Sąd miejscami, z uwagi na zawarte w nich wulgaryzmy nawet nie cytował) znajdujące się w aktach pozwalają, zdaniem Sądu stwierdzić istnienie uzasadnionego podejrzenia niezdolności skarżącego do wykonywania zawodu lekarza. Analiza pism i wypowiedzi skarżącego skutkuje uznaniem, że wypowiada się on nieracjonalnie,

przedstawia teorie spiskowe, jak również wyraża się obraźliwie wobec innych przedstawicieli zawodów medycznych. Podkreślenia wymaga, że zarówno na etapie postępowania odwoławczego, jak i w skardze do Sądu wiarygodność powyższych twierdzeń i wypowiedzi nie była przez skarżącego kwestionowana.

Z akt sprawy wynika również, że składając oświadczenie dotyczące aktualizacji danych kontaktowych w dniu 17 lipca 2020 r., tj. w dniu odbioru przez skarżącego uchwały organu I instancji, w rubryce obejmującej adres miejsca zamieszkania skarżący wskazał "(...) - Azyl w (...) Prześladowanie Przez OIL w (...)". Również w odwołaniu z dnia 21 lipca 2020 r. od uchwały organu I instancji skarżący przedstawiał niezrozumiałe kwestie oraz informował o wszelakich okolicznościach. Wskazywał m.in.: "Pani Dyrektor ma duży gabinet i robi w nim swetry na drutach", "Wcześniej dyżurował przede mną inny lekarz, kadrowa do niego nie dzwoniła, gdyż on regularnie woził dla niej łąpówki", "Mówię do ratowniczk: bez reanimacji nowotwór z przerzutami", "Ratownicy mają wyrzuty sumienia. Kiedyś brali łąpówki z zakładów pogrzebowych i jako katolicy zabijali pacjentów. Tak było we wszystkich dużych miastach w Polsce, w niektórych nadal", "(...) to dość duży szpital psychiatryczny", "Dyrektor nie może być świadkiem. Jego zbyt niski iloraz inteligencji uniemożliwia pracę na stanowisku Dyrektora ds. Medycznych w (...)".

Zwrócić należy również uwagę na znajdujące się w aktach sprawy nadesłane przez Komendanta Komisariatu Policji w (...) na etapie postępowania odwoławczego pismo do Okręgowej Izby Lekarskiej w (...), następnie przekazane Naczelnej Radzie Lekarskiej. W powyższym piśmie z dnia 7 września 2020 r. wskazano, że skarżący w toku czynności wyjaśniających prowadzących do jego przesłuchania w sprawie dot. wykroczenia polegającego na wywołaniu niepotrzebnej czynności ratowników medycznych, kierował do funkcjonariusza Policji liczne wiadomości tekstowe. Jak wynika z załączonych do pisma Komendanta wydruków wiadomości, skarżący informował funkcjonariusza policji, że "Jestem leczony przez psychiatrę. Chory psychicznie nie może być świadkiem.", "Jestem Żydem po ojcu a Słowakiem po matce. Mój ojciec był nieślubnym dzieckiem rabina. W gminie żydowskiej rabin jest także inseminizatorem. Jestem psychologiem i szpiegiem. Sponsoruje mnie Mosad I KGB. (...) to mafia amerykańska. Opanowała już całą Polskę. Od każdego restauratora pobiera haracz 30%. W czasie pandemii administracja polska wyraziła zgodę na obiady na wynos aby uratować (...). Premier to zdrajca narodu polskiego. Polscy taksówkarze strajkowali przeciwko mafii (...). Bez efektu, gdyż mafia sponsoruje Ministra", "Policja polska to zdrajca narodu polskiego".

Podejrzenie co do stanu zdrowia skarżącego i jego wpływu na zdolność do wykonywania zawodu lekarza, dokonane zarówno przez ORL, jak i przez organ odwoławczy są w ocenie Sądu uzasadnione. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że w świetle powołanego art. 12 ust. 1 u.z.l.d. nie jest konieczne wykazanie, że stan zdrowia skarżącego rzeczywiście uniemożliwia mu wykonywanie w jakimkolwiek zakresie zawodu lekarza. Istotne jest, że okoliczności te uzasadniają podejrzenie, że taka sytuacja zachodzi. O tym, jaki jest stan zdrowia skarżącego w kontekście jego zdolności do wykonywania zawodu lekarza, rozstrzygnie dopiero komisja powołana na podstawie zaskarżonej uchwały. Istotne jest też to, że powołany przepis nie

uzależnia powołania komisji uprawnionej do oceny stanu zdrowia lekarza i jego wpływu na zdolność do wykonywania zawodu od zajścia konkretnych zdarzeń świadczących o wadliwym wykonywaniu zawodu lekarza. Wystarczy samo uzasadnione podejrzenie, że stan zdrowia lekarza może wpływać na zdolność do wykonywania zawodu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 września 2019 r., sygn. II OSK 1095/19 - publ. Cbosa).

Odnosząc się do zasadności zawieszenia skarżącego w prawie do wykonywania zawodu do czasu zakończenia postępowania wskazać należy, że art. 12 ust. 4 u.z.l.d. nakłada na okręgową radę lekarską obowiązek podjęcia uchwały w tym przedmiocie gdy lekarz odmawia poddania się badaniu przez komisję lub gdy okręgowa rada lekarska na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że dalsze wykonywanie zawodu lub ściśle określonych czynności medycznych przez lekarza grozi niebezpieczeństwem dla osób przez niego leczonych. Z konstrukcji tego przepisu wynika, że wystarczającą i samodzielną podstawą do zawieszenia lekarza w prawie do wykonywania zawodu - do czasu zakończenia postępowania - może stanowić uznanie, na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego, że dalsze wykonywanie zawodu lub ściśle określonych czynności medycznych przez lekarza grozi niebezpieczeństwem dla osób przez niego leczonych. W zawisłej przed Sądem sprawie sytuacja taka miała miejsce. Uzasadnione w świetle akt i zebranego materiału dowodowego, są zdaniem Sądu obawy, że czynności medyczne podejmowane przez skarżącego mogą zagrażać zdrowiu jego pacjentów.

Oprócz przytoczonych wcześniej wypowiedzi skarżącego, które w swej istocie uzasadniają konieczność powołania specjalistycznej komisji w celu dokonania oceny jego zdolności do wykonywania zawodu, zwrócić uwagę należy na podnoszone okoliczności w skardze do Sądu. W skardze wprost wskazano bowiem, że jeden z listów skarżącego został napisany pod wpływem silnego wzburzenia emocjonalnego, w wyniku którego dała o sobie znać jednostka chorobowa, z którą od dłuższego czasu zmagają się skarżący. Pełnomocnik podnosił również, że pejoratywne zachowania skarżącego wynikały z ówczesnego stanu zdrowia, a co za tym idzie nie najlepszego samopoczucia skarżącego. Nie może ująć uwadze Sądu, że z akt sprawy nie wynika, by zachowania skarżącego miały charakter incydentalny, czy krótkotrwały. Cytowane we wcześniejszych motywach uzasadnienia wypowiedzi zawarte w pismach, bądź lub wiadomościach tekstowych skarżącego datowane są już na 22 maja 2020 r. (pismo adresowane do Dyrektora Pogotowia Ratunkowego w (...)), a odwołanie skarżącego od uchwały ORL, którego wybrane fragmenty Sąd również przytoczył, wpłynęło do Sekretariatu Okręgowej Izby Lekarskiej w (...) w dniu 21 lipca 2020 r. Upływ ok. 2 miesięcy pomiędzy tymi pismami pozwala uznać, że zachowania skarżącego, stanowiące podstawę powołania komisji, a także uzasadniające tymczasowe zawieszenie w prawie do wykonywania zawodu lekarza, miały charakter ciągły.

Tym samym podkreślić należy, że w sprawie uzasadnionym było uznanie organu I instancji, utrzymane następnie w mocy przez Prezydium NrL, że dalsze wykonywanie zawodu przez skarżącego grozi niebezpieczeństwem dla osób przez niego leczonych. W przypadku uzasadnionego podejrzenia

niezdolności lekarza do wykonywania zawodu, Rada Lekarska kierować się musi przede wszystkim dobrem pacjenta. Sąd nie znajduje podstaw do twierdzenia, że zawieszenie skarżącego w prawie wykonywania zawodu lekarza do czasu zakończenia postępowania, jest nieuzasadnioną szykaną i narusza jego słuszny interes.

Odnosząc się do zarzutu skargi, Sąd za bezzasadne uznał twierdzenia, co do "błédnego przeświadczenia w ustaleniach faktycznych, iż z powodu choroby skarżący nie może czynnie wykonywać zawodu w sytuacji, gdy brak jest ku temu podstaw". Zaznaczyć należy, że żaden z organów nie wskazywał w uchwale na jakąkolwiek chorobę skarżącego. To sam skarżący jak wynika z akt sprawy powoływał się swoją chorobę psychiczną (pismo Komendanta Komisariatu Policji w (...) z dnia 7 września 2020 r. do Okręgowej Izby Lekarskiej w (...), następnie przekazane Naczelnej Radzie Lekarskiej). Ponownie podkreślenia wymaga, że wystarczającą okolicznością do powołania komisji na podstawie art. 12 ust. 1 u.z.l.d. jest istnienie uzasadnionego podejrzenia niezdolności lekarza do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych ze względu na stan zdrowia. Środek zastosowany wobec skarżącego na podstawie art. 12 ust. 4 ma natomiast charakter ograniczony czasowo, tj. do czasu zakończenia postępowania i nie przesądza o stwierdzeniu jego niezdolności do wykonywania zawodu. O tym, czy skarżący jest zdolny do wykonywania zawodu, orzekać będzie komisja, nie zaś rady lekarskie.

Nie są zasadne zarzuty naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 w zw. z art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 2 u.z.l.d., do uchwał samorządu lekarskiego, w tym do uchwał o powołaniu komisji i o zawieszeniu w prawie do wykonywania zawodu do czasu zakończenia sprawy, stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Stawiając zarzut naruszenia powołanych przepisów nie podważono jednak ustaleń stanu faktycznego, a to oznacza, że nie wykazano wpływu tych naruszeń na ustalenie tego stanu. Należy podkreślić, że stosownie do art. 10 § 2 k.p.a. organy administracji publicznej mogą odstąpić od zasady określonej w § 1 (zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwienia im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań) w przypadkach, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego. Jak już wspomniano, przyznanie prymatu ochronie zdrowia i życia pacjentów oraz istnienie groźby niebezpieczeństwa dla osób leczonych przez skarżącego, znajdowało w sprawie uzasadnione podstawy. Tym samym okoliczność ta wyklucza zasadność zarzutu naruszenia art. 10 § 1 k.p.a.

Podobnie za niezasadny należało uznać również zarzut braku wnikliwego i bezstronnego rozpoznania sprawy w szczególności ustalenia stanu zdrowia skarżącego oraz ustalenia, czy stan ten stanowi zagrożenie dla życia i zdrowia pacjentów w sytuacji, gdy legitymuje się on wieloletnim doświadczeniem zawodowym, nieprzerwanym stażem pracy oraz dotychczasową nieposzlakowaną opinią w miejscu pracy. Podnoszone okoliczności wieloletniego doświadczenia zawodowego, nieprzerwanego stażu pracy oraz dotychczasowej nieposzlakowanej opinii pozostają bez wpływu na ocenę zaskarżonej uchwały. Raz jeszcze podkreślić

należy, że ustalenie stanu zdrowia skarżącego nie ma miejsca na etapie podjęcia uchwały na podstawie art. 12 ust. 1 lub art. 12 ust. 4 u.z.l.d., a kompetencje do dokonania oceny w tym przedmiocie przysługują specjalistycznej komisji.

Słusznie w ocenie Sądu zastosowano w sprawie art. 108 § 1 k.p.a. W takim zakresie w jakim występuje przesłanka konieczności zapewnienia gwarancji ochrony życia i zdrowia ludzi, a ta jest spełniona przy uzasadnionym podejrzeniu niezdolności lekarza do wykonywania zawodu, zasadne jest zastosowanie rygoru natychmiastowej wykonalności (por. wyrok NSA z dnia 2 lipca 2019 r. sygn. II OSK 2208/17 - publ. Cbosa).

Z podanych przyczyn Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.), skargę oddalił.

Sprawę rozpoznano i wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 zzzs4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (...) (Dz. U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm.).